

Kedves Olvasók!

NÉZZÉTEK EL NEKEM, hogy ismeretlenül pertu komaként írok, de mi egy csapatba tartozunk, az SM-betegek táborába. 28 éves lány vagyok, betegségemet két évvel ezelőtt diagnosztizálták, és csak az égiek tudják, mióta garázdálkodik bennem.

2002. nyarán fantasztikus élményben volt részem. Átúsztam a Balatont! Révfülöp és Balatonboglár között 5200 méter volt a táv. A szervezés tökéletes volt, egy hajó-folyosóban úszunk, felettünk helikopteres vízirendőrök őrködtek. A hajókról ismeretlen ismerősök kiabáltak, csak hajrá tovább, már nem sok van hátra. A nap forrón sütött, a víz kellemesen hűvös volt, és méteres, fodros hullámok ringattak.

Egyre messzebb a parttól, s a túlsóparttól még mindig távol úgy éreztem, enyém a végtelen, szabadon lubicokolhattam, ráfeküdhettem a hullámokra, de izgulni nem volt miért, hiszen emberek vettek körül, akik szintén a túlsópart felé igyekeztek. Gondolataim elkalandoztak, végre úgy lehettem egyedül, hogy nem voltam magam.

A boglári strandon már vártak a szervezők forró teával, süteménnyel, hangosan szólt a zene. A homokra lépve csak arra tudtam gondolni, jó móka volt, igazi „férfimunka”, nem is annyira az erő próbája, mint a kitartásé. Megérte elmennem, megérte ott lennem és átélnem. Kicsit sajnálom, hogy ez évben voltam első alkalommal Balaton-átúszáson, de abban biztos vagyok, hogy jövőre is ott a helyem.

2002. szeptember 22.

Múlt évi ígéretemhez híven ezen a nyáron is lementem a Balatonhoz átúszni a tavat.

Mikor kezdett egy kicsit melegedni az idő, egyre nagyobb számban érkeztek az emberek. Izgatottan néztem végig a hömpölygő tömegen, és elégedetten vettem tudomásul, hogy minden tervszerűen zajlik. Beálltam a sorba, kitöltöttem a jelentkezési lapot. Arra a kérdésre, hogy hányadik alkalommal vesz részt Balaton-átúszáson, beírtam, hogy 2.

Rutinosan kentem a napolajat és mentem a vízbe. Remélem, a „bevonulásom” jól sikerült, mert az ismerőseim szóltak később, hogy a Híradóban azt a pillanatot mutatták, amikor – többekkel együtt – nekivágotok a távolságnak.

Több óráig a vízben volt időm gondolkodni, járt az agyam, verseket szavaltam magamban és dúdoltam. Azután eszembe jutott két szó: mozgás = élet. Ez a jelszavunk. Órákon keresztül mozgattam a kezeim és a lábaim. Arra figyeltem, hogy az úszómozdulatok szabályosak legyenek. Az a lehetőség, hogy hosszú időn keresztül szinte zavartalanul mozoghat az ember, ritka a szürke hétköznapi életben, ezért örültem nagyon hogy a részese lehettem.

A déli partoknál a víz sekély, és a felkavarodott iszaptól barna volt. Hosszan kellett kifelé gázolni a vízben, ahol már úszni nem lehetett. Szomorú látvány volt a haldokló Balaton. A kérdés fel van adva, lehet-e még ezután is Balaton-átúszás. Én mindenesetre bizakodóan várom.

2003. október 15.

„Egy sorstárs” (név és cím a szerkesztőségben)

Ha Ön is részt szeretne venni az **SMs** üzenet szerkesztésében, örömmel jelentetjük meg saját élményeiről szóló cikkeit akár név nélkül is. Honoráriumképpen a rovatban ismertetett könyvekből, CD-kből választhat egyet.